

ПРАВИЛНАТА ПЕСЕН НА НЕПРАВИЛНОТО МЯСТО

Дейвид Уилкерсън

11 Май 1990

Децата на Израил бяха в безнадеждно положение!

Червено море беше пред тях, планините бяха от ляво и отдясно, а фараона и железните му колесници се приближаваха отзад. Божият народ изглеждаше безпомощно обграден – като патици, чакащи да бъдат избити. Вярвате или не, Бог нарочно ги беше завел до това опасно място!

В лагера на Израил цареше паника. Мъжете трепереха от страх, а жените и децата плачеха докато се бяха сгушили около баби, дядовци и роднини. Изведнъж Моисей беше атакуван от разгневени водачи на кланове, които викаха: „Това със сигурност е края! Нямаше ли достатъчно гробове в Египет да ни погребеш там, та трябваше да ни докараш до тук, за да измрем. В Египет ти казахме да ни оставиш намира. Беше по-добре да сме роби там, отколкото да умрем в тази мизерна пустиня!”

Чудя се дали при тези обстоятелства, дори и Мойсей не е се разтревожил за момент. Когато този Божий човек се разплака, Бог го смъмри: „Защо викаш към Мен?” (Изход 14:15)

Никой в Израил не можеше да знае какво голямо освобождение щеше да им даде Бог! Изведнъж ветровете разполовиха морето и хората минаха на сухо между разделените води. Когато фараонът и силната му армия се опитаха да ги последват, водите отново се разбушуваха, затвориха се и ги удавиха до един!

Каква гледка трябва да е било само! Божият народ се обърна назад от другата страна на морето и видя силния си враг пометен като оловни войничета. След това из лагера се чу песен – бяха разбрали, че Бог още веднъж ги е спасил при невъзможни обстоятелства! Библията описва реакцията им и песента, която пяха:

„Израил видя великото дело, което ГОСПОД извърши над египтяните, и народът се убоя от ГОСПОДА и повярва в ГОСПОДА и в слугата Му Моисей. Тогава Моисей и израилевите синове пяха тази песен на ГОСПОДА, като говориха с тези думи: Ще пея на ГОСПОДА, защото е превъзвишен, коня и ездача му хвърли в морето! ГОСПОД е сила моя, песен моя и стана ми спасение. Той ми е Бог, и ще Го прославя, бащиният ми Бог, и ще Го превъзвиша.” (Изход 14:31, 15:1-2)

Може би и ти знаеш тази славна песен на победата, взета от Библията. Християните в много църкви днес издигат гласове и я пеят.

Но, възлюбени, забележете следните думи и ударението в този пасаж, защото те са сърцевината на това послание!

„Израил видя великото дело, което ГОСПОД извърши над египтяните... ТОГАВА Моисей и израилевите синове пяха тази песен” (Изход 14:31, 15:1).

Те пяха правилната песен, но от неправилната страна! Песента на Израил не беше пята с истинска вяра, защото бе от другата страна на Червено море – страната на победата, а не на изпитанието!

Вижте, има две страни на всичките ни изпитания и изкушения: страната на изпитанията и страната на пробива; източната страна на тъмнина и безнадеждност и западната страна на победа и освобождение. Всеки маловедец може да пее, след като изпитанието е отминало и победата е дошла. Бог иска да се научим да пеем хваленията Му по-скоро от страната на изпитанията. Той заслужава поклонението ни в най-мрачните мигове, когато изглежда, че няма изход, когато положението е абсолютно безнадеждно и само Той може да ни освободи!

Можете да си представите сцената в Израил след победата им. Мариам танцува с всичките жени, свирят тамбурины, всеки пее и отдава слава на Бог. Библията казва, че те смело възклижаваха: „Народите ще чуят и ще затреперят, ужас ще обладае филистимските жители. Тогава ще се уплашат едомските князе, трепет ще обземе моавските главатари, ще се стопят всички ханаански жители.” (Изход 15:14-15)

Колко сигурни и силни трябва да се почувствали. Но победата беше неубедителна, защото през този ден Израил се беше провалил на теста! Само Моисей имаше право да пее на западната страна. Преди да се разделят водите, хората се бяха оплаквали, охкали и плакали!

Голямата нужда в този момент е, християните да се научат да пеят песента на освобождението от трудната страна на своя проблем

Божията цел, когато ни оставя да се спънем в безнадеждна криза е, да ни изпробва, да построи у нас основи на вяра в Него! Как иначе хората Му ще са в състояние да Му вярват през всички предстоящи битки?

Напоследък слушаме много за служители, които падат в грехове като прелюбодейство и финансови скандали. Но много по-лошо в Божиите очи е растящият брой служители, които се оттеглят от служението, защото са позволили на съмнението и страха да ги победят.

Ние получаваме писма отвсякъде в страната, в които пише, че цели събрания падат в изкушение и се сриват, защото пастора, който преди е проповядвал вяра, се е предал и ги е напуснал. Не е могъл да изпее правилната песен от правилната страна.

Възлюбени, всяка криза, пред която сте изправени сега, е възможност да се научите да вярвате на Бог, да построите основа за всичко, което ще ви се случи до края на живота! Изпитанието беше възможност за Израил да поставят огледало на сърцето си и да видят съмненията вътре в него, така че да могат да се обърнат към Бог с вяра!

Само ако си бяха спомнили чудесата, които видяха в Египет, щяха да бъдат в състояние да кажат: „Живи или мъртви – Господни сме!“ Биха се окуражили един друг, като изпееха песен или хваление – същата песен, която пяха от неправилната страна на морето: „Велик е нашия Бог и е достоен за хвала...“ Тя можеше да се разпространи из лагера и възпламени вярата им! Това би установило основи за жива вяра в Бог! Би дало начало на толкова изпитана чрез огън и непоклатима вяра, че тя би ги превела през трудностите на пустинята и битките в Ханаан. Би ги установило като Божия народ на земята – светлина за народите!

Но Израил не пяха. Те изгубиха всякакво доверие в любовта на небесния си Отец и обвиниха Бог, че ги е изоставил!

Наскоро един скъп брат в Господ изповяда сърцето си пред мен относно дълбоко, черно изпитание, през което преминава в последно време. Преди около година той напуснал добре платената си работа, защото видял, че в близко бъдеще ще трябва да прави компромиси, за да остане там. В продължение на месеци кандидатствал за други работи, но никъде не го приемали.

Това било време на жестоки изпитания за него и той получавал всякакъв вид съвети от добронамерени християнски приятели. Някои му казвали, че сигурно има грях в живота му и затова Бог не е отворил врати. Други му казвали: „Само ако имаше достатъчно вяра...“

Но този брат ми каза: „Ако Бог се опитва да ми каже нещо с всичко това, не разбирам посланието. Все още не виждам смисълът. Добре е, че хората окуражават някой като мен, който изпитва болка, но докато не си минал през това не познаваш болката. Обичам Господ, но положението изглежда безнадеждно. Това изпитание продължава да се задълбочава, а аз съм в задънена улица, накъдето и да се обърна!“

След това той каза нещо, което ме прониза дълбоко и се превърна в искрата на това послание: „Искам да изляза от това изпитание със свидетелство. Не искам Бог да ми даде просто друга работа, да ме освободи от проблемите ми и да ми позволи да продължа без да съм научил нищо от Него.“

Хората около мен гледат и аз искам те да видят свидетелство за Бог. Искам да изляза от това изпитан и изпробван. В противен случай, всичко, което съм научил за изпитанията, ще е празна теория. Ако не дава резултати в трудни времена е безполезно!“

Плътта спори: „Кой може да пее, когато го боли толкова много?“

Някои биха казали: „Ама не е естествено да пееш песен на освобождение, когато изпитваш такава болка. Ако бяхме на мястото на Израил, също бихме викали от страх. Човешко е да се тревожиш, когато мислиш за мъжа си, жена си или семейството си, когато си безработен, децата ти са в беда и си заобиколен от всякакви проблеми.“

Братя и сестри, Бог не разглежда нещата по този начин. Неговата гледна точка е много по-различна от нашата. Безсърдечен ли беше Той, когато каза на Моисей: „Защо викаш към Мен? Кажете на народа да продължи!“ Това означава ли, че Той не се интересува от човешките ни страсти и болки?“

Не! Библията казва: „Ти видя как ГОСПОД, твоят Бог, те носи, както човек носи сина си, през целия път, по който вървахте, докато стигнахте на това място.“ (Второзаконие 1:31). Той беше любящ и загрижен баща и не приемаше с леко сърце безкрайните им обиди и инсинуации, че ги е изоставил!

Може би имаш тийнейджъри в семейството си и като гледаш какво става в страната ни, градовете и училищата, може би се чудиш дали Бог е в състояние да закрепим положението. Но дори не дръзвай да си мислиш, че любещия ни небесен Баща не чува молитвите ти и няма да издигне огнена стена около децата ти!

Господ каза на Израил: „А децата ви, за които казахте, че ще бъдат разграбени, и синовете ви, които днес не познават добро и зло, те ще влязат там и на тях ще я дам, и те ще я притежават“ (Второзаконие 1:39). Бог освободи децата, но не и възрастните, които отказаха да Му повярват!

Няма нищо лошо в това да отидеш при Господ, когато те боли и викаш: „Помощ!“ Бог разбира, когато си съкрушен и нещата изглеждат черни. Давид каза: „В притеснението си призовах ГОСПОДА... извиках към своя Бог“ (Псалм 18:6). Но идва времето, когато Святия Дух се среща с теб в молитвената стаичка и казва, както каза на Моисей: „Защо продължаваш да викаш? Кога ще се надигне вяра в сърцето ти?“

Виж, Бог знае, че не си в опасност. Той знае начина, по-който ще те освободи. Всъщност, Той има един милион начина за това. Просто не можеш да ги видиш, когато си притиснат до стената! За децата на Израил стената беше Червено море. Ако се бяха опитали да отидат в планината, лъвовете и зверовете биха ги изяли. Те бяха заклещени, в капан, точно където Бог искаше да бъдат!

В този ден те получиха Божието освобождение, след това пяха. Но песента им беше плитка, без основа. Ето го доказателството за това: само след три дни те се върнаха в старите си пътища на съмнения и страх!

Всичко, което направиха в критичния си час беше да потиснат страха. Те го набутаха навътре в себе си и го облякоха в хваление. Никога не разрешиха проблема със съмнението си. А това беше целият смисъл от кризата!

Светът изисква от нас песен в трудни времена!

Възлюбени, може да изпеем една песен и трябва да я изпеем от правилната страна на морето. И можеш да си сигурен, че ако света знае, че си християнин, те ще настояват да направиш това. Псалмистът казва: „Защото там тези, които ни плениха, поискаха от нас думи на песен; и които ни притесняваха — веселие, казвайки: Попейте ни от сионските песни! Как да пеем ГОСПОДНА песен в чужда земя?” (Псалм 137:3-4)

Божият народ беше на най-тежкото място в живота си. И докато ги отвеждаха, тези, които ги плениха, пожелаха песен, въпреки че в тях не беше останал живот, а само депресия, отчаяние и безнадеждност! Множества християни днес са в същото положение. Може да си държан от обстоятелствата си. Дяволът те преследва и идва към теб със 150 км в час със старо изкушение. Ти си на път да се предадеш, мислиш си: „Няма да успея. Независимо от всичкия ми плач и молитва, изглежда ще бъда в това положение до края на дните си. Това старо робство ще ме държи завинаги!”

Когато Израил попадна в робство във Вавилон, поробителите им крещяха: „Пейте ни! Танцувайте ни! Знаем всичко за вас и за това какво направи Бог за вас. Нашите шпиони ни казаха всичко! Сега извадете тамбурините и арфите си. Изпейте ни песен! Покажете ни радостта си в Бог!” Не вярвам, че това беше само подигравка. Мисля, че беше и отчаяна молба. Боговете на вавилонците ги бяха оставили празни и сухи, без надежда. Но бяха чували Израил да пее на техния Бог – Бог, който ги беше извеждал от невъзможни обстоятелства. Те казаха: „Тези хора имат Бог, който може да раздели морето за тях. Огънят Му слиза от небето. Изправя се срещу враговете им. Трябва да има нещо специално в този техен Бог!”

Както целият свят, така и те искаха да видят хора, които преминават през проблеми като техните и водят битки като техните; но кой можеше да пее и вика и да запази вяра в най-мрачния си час! Вавилонците искаха песен, защото има нещо в сърцето на всеки човек, което вика: „Къде по лицето на земята има нещо, което може да те накара да пееш, дори когато си изгубил всичко?” Те имаха нужда от свидетелство! Важно е Божиите деца – където и да са, и по което и да е време – да пеят песни от Сион: „Господи, аз Ти вярвам, няма значение какво се случва!”

Светът така или иначе няма да откликне на поредното свидетелство. Църковните програми често оставят хората мъртви и сухи. Дори изцеренията днес нямат голяма тежест, защото света е виждал много „чудотворна медицина” – присаждания на сърца, крайници, на очи.

Но, светът крещи: „Можете да ни покажете чудеса! Разделянето на Червено море не ни впечатлява. Не ни впечатлява това, че слепите проглеждат или куците прохождат. А това, да можеш да погледнеш най-черния момент от живота си, безнадеждна за всяка човешка представа ситуация и все още да се усмихваш радостно, пеейки хваления на Бог! Това е чудото, което искаме да видим!”

Трябва да се разправиш със съмненията си докато си още в изпитанието или ще се превърнеш в закоравял мърморко!

Ако не се разправиш със съмненията си, ще бъдеш предаден на дух на мърморене и оплакване. Ще живееш и умреш по този начин. Съмненията ти не трябва просто да бъдат подтиснати, а да бъдат изкоренени!

Да видим Израил точно три дни след освобождението им от Египет. Пееха, свиреха на дайрета и свидетелстваха за мощта и силата на великия Бог, хвалейки се, че Той ги води и пази. Тогава пристигнаха в Мера, което означава „горчиви води“ и щеше да се окаже следващото място на изпитание за тях. Виждате ли, Бог продължава да позволява криза след криза, докато не си научим урока. Ако продължаваме да отказваме, идва време, когато Той ни предава на собствената ни горчивина и мърморене. „И вървяха три дни в пустинята и не намериха вода... Тогава народът заропта против Моисей и казваше: Какво да прием?“ (Изход 15:22,24)

В неделя те си прекараха страхотно – песни, танци и хваление! Сряда е, а вече са в беда. Поредната криза и те рухват!

Как можаха хората да изгубят доверието си в Бог толкова бързо? Понеже никога не са го имали! Нямаха основа под себе си! Отново се провалиха на изпита! Не бяха научили абсолютно нищо от предишната криза и отново пропуснаха възможността да светят с величието на техния Бог. От този ден нататък, Израил не можеше да научи нищо от Бог!

Дори започнаха да приемат добрината Му за даденост. Нямаха храна – Той им изпрати манна от небето. Даде им пдпдъци от небето, натрупа ги извън лагера на купчини от по един метър. Нито дума благодарност не се чу! Вместо това, хората се предадоха на алчност и трупаха всичко, което Бог им даде. Израил стана коравовратен!

О, какъв срам е да минаваш от криза в криза и да не научиш нищо през това време! Това е свързано с проклятие, че ще бъдеш предаден на дух на мърморене!

След четири велики освобождения, на тях им бе даден последен шанс!

Израил бяха видели Божието чудо при Червено море. Бяха видели изцерителните води на Мера. Видяха как вода излезе от скалата на планината Хорив. Видяха също и манната, и пдпдъците слизаци от небето. Вече бяха укрепени и готови да влязат в Обещаната земя. Бог им беше дал една последна възможност да Му се доверят и да Му повярват. Те изпратиха дванайсет разузнавача в Ханаан, но десет от тях се върнаха с лоши вести: „Наистина там текат мляко и мед... (Но) градовете — укрепени и много големи... Не можем да излезем против онзи народ, защото е по-силен от нас... земята, която изпояжда жителите си... и всичките хора, които видяхме в нея, са много високи мъже. Там видяхме великаните... и пред тях ни се виждаше, че сме като скакалци“ (Числа 13:27-28, 31-33).

Новините причиниха абсолютен хаос в лагера на Израил. Всяка емоция, съмнение и страх, които се бяха натрупали в тях, се изляха в яд срещу Бог! Когато Исус Навиев се изправи и каза: „Бог е с нас! Бог е способен!”, те искаха да го убият с камъни!

Хората по това време не знаеха, но това изпитание трябваше да ги подготви за първата им битка в Ханаан – тази при Ерихон.

Разузнавачите им казаха: „Първото нещо, което ще видите там е обградения град Ерихон. Непробиваем е. Просто не може да го превземем! Нямаме оръжия, нямаме стенобойни машини. Невъзможно и безнадеждно е. Защо въобще да се опитваме?” Възлюбени, тези думи дойдоха директно от ада! И точно това е, което дявола иска да мислиш за проблемите си: ”Няма изход от ситуацията.” Въпреки, че знаеш, че Бог вече има план! Просто не можеш да го видиш. Всичко, което виждаш е стената пред теб.

Но Бог вижда далеч по-добре от теб. За Него няма стена там и не е проблем да премине. За Него няма никакви усложнения, защото не признава силата на врага. Време е да започнем да Му вярваме!

За Израил това беше последен шанс - време да се изправят, да пеят, да покажат на Бог, че Му вярват! Беше време някой да стане и каже: „Край Червено море си мислехме, че сме мъртви, а Той ни избави! Мислехме, че това край горчивите води на Мера е краят ни, но Той ни избави! Мислехме, че ще умрем от глад в пустинята, а Той ни избави! Много пъти считахме, че сме свършени. Но Бог ни избави от опасността. Доведе ни в безопасност чак дотук! Нека покажем на света, че Бог може!”

Но никой не направи така! Израил се провали на последния си изпит! Къде беше победата, песента? Нямаше ги! Израил просто се разплака!

„Тогавя цялото общество извика с висок глас и народът плака през онази нощ. И всичките израилеви синове роптаеха против Моисей и Аарон, и цялото общество им говореше: Да бяхме измрели в египетската земя или в тази пустиня да бяхме измрели!

И защо ни води ГОСПОД в тази земя да паднем от меч и жените ни и децата ни да бъдат разграбени? Не беше ли по-добре за нас да се върнем в Египет? И си казаха един на друг: Да си поставим началник и да се върнем в Египет!

Тогавя Моисей и Аарон паднаха на лицата си пред цялото събрание на обществото на израилевите синове... И ГОСПОД каза на Моисей: Докога ще Ме презира този народ и докога няма да Ми вярва въпреки всичките знамения, които съм извършил сред него?” (Числа 14:1-5, 11)

Най-накрая Божието търпение свърши. Слушайте какво каза Той на закоравелите мърморковци: „Утре се върнете и идете в пустинята към Червено море... И децата ви ще скитат по пустинята четиридесет години... докато трупове ви се довършат в пустинята.” (Числа 14:25,33)

Исусе, изцери съмненията, страха и неверието ни!

„Но да моли с вяра, без да се съмнява ни най-малко; защото, който се съмнява, прилича на морска вълна, която се тласка и блъска от ветровете. Такъв човек да не мисли, че ще получи нещо от Господа” (Яков 1:6-7).

Светът днес е пълен с християни, които не се придържат за свящото Божие Слово. Те считат, че е нещо безобидно да седиш на трапезата в Божия дом, да мърмориш и да се оплакваш, като че Бог не чува. Бог чува мърморенето ни! То е обвинение, че не Го е грижа за нас, намек, че ни е предал! Бог ме е предупредил да не позволявам на страховете и съмненията да говорят – нито на жена ми, нито на приятелите ми, нито на роднините ми или на колегите ми. Бог казва да занесем тези съмнения на кръста и да кажем: „Исусе, изцери неверието ми! Изкарай го!”

Израил прекара следващите четиридесет години в смут – клевети, оплаквания, ревност, пълни с горчивина. Какво мизерно съществуване водеха само – продължавайки да твърдят, че са деца на Бог, че са святи. Но това беше тяхното свидетелство, а не Божието. Няма работа, няма освобождение за мъжа или жената, които непрестанно се оплакват пред Бог! Ще си останеш безработен до края на живота! Или, ако намериш работа, тя ще бъде хомот около шията ти! Това е въпрос на живот и смърт! Можеш да дойдеш до място, където да се научиш да Му вярваш. Ако се научиш сега, следващия път, когато дойде криза, ти ще пееш и викаш с хваления към Освободителя си! О, победата ще бъде там, но по-важното е, че ти ще си се разправил със съмнението, страха и неверието.

От къде да започнеш? Погледни в огледалото на Божието Слово! Помисли за думите и действията си през последните тридесет дни: мърморил ли си, оплаквал ли си се? Може да отговориш „Да, но не съм мърморил на Бог!” О, да, мърморил си! Без значение къде или на кого си се оплаквал, то е било насочено срещу Бог!

Където и да отворя Библията си виждам: „Вярвай ми и ще те изведа от това! Просто Ми предай пътищата си.” Какво изисква това? Просто: стой мирен и виж Божието спасение. Ще попиташ: „Ами ако нищо не се случи?” Тази реакция разкрива съмнение и страх!

Скъпи светии, обърнете се към Бог днес и кажете: „Господи, направил съм всичко по силите си в моята ситуация. Знаем, че няма нищо, което да мога да направя, за да се справя с проблема си. Ще ти вярвам и ще чакам победата Ти.”

Нека Бог те направи свидетелство за света – свидетел за Неговата вяроност. Обичай Го с цялото си сърце сега. Дай Му всичките си проблеми, цялата си вяра и доверие и Той ще ти даде правилната песен от правилната страна!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1990 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Right Song - Wrong Side](#) / [Правилната песен на неправилното място](#)